

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce, se sídlem, zast. JUDr. Tomášem Kalabusem, advokátem se sídlem Hybešova 42, Brno, proti žalovanému, se sídlem, za účasti: 1., se sídlem, zast. JUDr. Josefem Havlíčkem, advokátem se sídlem Brno, Kozí 4, 2., se sídlem, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29.6.2012, č.j. JMK 35855/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29.6.2012 č.j., sp.zn. bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Úřadu městyse, jako stavebního úřadu, ze dne 30.1.2012 č.j. dle ustanovení § 90 odst. 1, písm.c) správního řádu změněno tak, že text 1). uvedený na straně páté, v části V. výrokové části napadeného rozhodnutí ve znění cit.: „Dne 16.12.2011 obdržel stavební úřad námítky, se sídlem Podané námítky, které jsou podrobně specifikovány v odůvodnění tohoto rozhodnutí, se zamítají.“ se bez náhrady vypouští. Ve zbytku se napadené rozhodnutí stavebního úřadu

podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje a odvolání a odvolání se zamítají. Prvostupňovým rozhodnutím bylo vydáno stavební povolení č.j. 0238/2012/SU, kterým bylo dle ust. § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhl.č. 526/2006 Sb. povoleno provedení stavby bioplynové stanice na pozemcích parc.č. ZE 1176, ZE 1177, ZE 1178, ZE 1179, ZE 1180, ZE 1181 a ZE 1182 v k. ú. Býkovice.

Včas podanou žalobou ze dne 4.9.2012 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť tím, že žalovaný změnil stavební povolení tak, že vypustil část textu ve výroku V. stavebního povolení, námitka č. 1 žalobce tak fakticky nebyla ve stavebním řízení ani v odvolacím řízení vůbec projednána a v tomto žalobce spatřuje porušení svých procesních práv, která zdůvodnil tím, že :

- a) Žalobce nebyl účastníkem územního řízení, nemohl v územním řízení uplatnit své námitky. Podle ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona a contrario měla být námitka č. 1 projednána ve stavebním řízení. Žalobce namítal nesoulad stavby s územním plánem obce, neboť se nejedná o stavbu, jejíž funkcí a kapacitou je zemědělská výroba.
- b) Námitka č. 1 nebyla podána dle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, ale v intencích zákona o ochraně přírody a krajiny, proto měla být žalovaným věcně projednána. Zároveň se žalobce odvolal na rozhodnutí NSS č.j. 7 As 2/2009-84 ze dne 4.2.2010. Žalobce tedy měl postavení účastníka řízení, a proto mohl jako občanské sdružení uplatňovat ve správním řízení námitky a připomínky v rozsahu chráněným tímto zákonem.
- c) I kdyby námitka přímo nesměřovala k ochraně přírody a krajiny, byl žalovaný povinen přezkoumatelně zdůvodnit, z jakého důvodu námitka přímo k ochraně přírody nesměřuje (viz 7 As 2/2009-84).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4.10.2012 uvedl, že o námitkách uplatněných dle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona rozhoduje stavební úřad ve výrokové části svého rozhodnutí. však nenaplnilo jednu z podmínek § 114 odst. 1 stavebního zákona, a to, že bude přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo jiná v tomto ustanovení uvedená práva. Proto dospěl k závěru, že o námitkách žalobce nemělo být rozhodováno ve výrokové části, ale měla být o nich uvedena jen správní úvaha v odůvodnění. Proto žalovaný přistoupil k uvedené změně napadeného rozhodnutí. K námitkám účastníků řízení v souladu s ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, nepřihlíží. Poukázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že stavba byla provedena v souladu s Územním plánem obce, který byl zpracován jako územní plán obce a projednán v souladu se zákonem č. 50/1976 Sb. (starý stavební zákon) a byl schválen dne 7.7.2005 zastupitelstvem obce

Poukázal na skutečnost, že námitky jednotlivých účastníků musí splňovat požadavky uvedené v ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona. Z ust. § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. pak vyplývá, že občanská sdružení mohou podávat námitky týkající se pouze ochrany přírody a krajiny, avšak takové námitky občanské sdružení nepodalo. Účastníci byli o svých právech poučeni. Dostali možnost (opakovaně) seznámit se s doplněnými podklady rozhodnutí a uplatnit svoje námitky a připomínky. Žalobce nebyl na svých procesních právech dotčen či

zkrácen. Námitkou, týkající se nesouladu stavby s územním plánem obce spadá do územního řízení a touto námitkou se zabýval a její zamítnutí v odvolacím řízení stavebním úřadem v územním rozhodnutí neshledal nezákonným.

Stavební zákon v ust. § 114 speciálně stanoví, jaké námitky mohou účastníci uplatnit ve stavebním řízení, přičemž je stanoveno, že musí být přímo dotčena jejich práva vlastnická a jiná práva, která žalobce jako občanské sdružení nikdy neměl a tudíž na nich nemohl být ani ve stavebním řízení dotčen.

Námitky týkající se ochrany přírody a krajiny, byly řádně projednány a zaštitěny dostatečně stanovisky dotčených orgánů jak v územním řízení, tak ve stavebním řízení a také ostatní námitky z hlediska ochrany veřejného zdraví, ochrany ovzduší, ochrany vod, ochrany zemědělského půdního fondu a dalších byla vydána příslušnými orgány souhlasná stanoviska ke stavebnímu povolení, na která žalovaný odkazuje.

Ze shora uvedených důvodů navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

K řízení o žalobě se dne 8.10.2012 připojily osoby zúčastněné na řízení , a to 1., se sídlem, zast. JUDr. Josefem Havlíčkem, advokátem 602 00 Brno, Kozí 4 a dne 11.12.2012 č. 2. Osoba zúčastněná na řízení č.1. uvedla, že žalobce do řízení vstoupil až dne 2.12.2011, tj. ve fázi řízení o povolení stavby, kdy územní řízení bylo již pravomocně skončeno, pak si také musel být vědom toho, že v této fázi řízení lze řešit jen námitky, které připouští ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Ustanovení druhého odstavce, na něž poukazuje žalobce, tuto zásadu nijak neprolamuje, pokud námitky jiného druhu v územním řízení uplatněny již byly anebo uplatněny být mohly, což je i daný případ .Nelze opomenout, že pokud žalobce, jako občanská společnost vznikl registrací ke dni 9.4.2010 a tímto dnem vznikla i jeho právní subjektivita, pak bez jakýchkoliv nesnází mohl vstoupit již do územního řízení, které pravomocně skončilo až rozhodnutím ze dne 17.5.2011, tedy až ve fázi řízení o povolení stavby, svou více než roční nečinnost nemůže vykládat ve svůj prospěch. Žalobu považuje za účelovou, jejímž smyslem je zamýšlenou stavbu znemožnit anebo alespoň, co nejvíce pozdržet, přičemž důvody této snahy mají spíše původ v averzi vůči osobě vedlejší účastnice, než v zájmech skutečné ochrany přírody a krajiny. Proto závěrem navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta a žalobce, aby byl zavázán k náhradě nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení č. 2 své připojení se k soudnímu řízení nezdůvodnila.

Žalobce ve svých replikách k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení č. 1 setrval na svých důvodech uvedených v žalobě a včasné nepřihlášení se do územního řízení zdůvodnil objektivními důvody. vzniklo registrací Ministerstva vnitra až dnem 9.4.2010, tedy půl roku po uplynutí osmidenní procesní lhůty k přihlášení do územního řízení. O zmeškání této lhůty požádal o prominutí zmeškání úkonu, nebylo mu však vyhověno. Na své žalobě setrval.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s.). Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru že žaloba není důvodná.

Úvodem se krajský soud zabýval otázkou, zda byla žaloba podána osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 65 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. „*kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“

Podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. „*žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.*“

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k žalobě oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení, tj. porušení nebo ohrožení veřejných subjektivních práv žalobce by se mohlo udát buď přímo samotným rozhodnutím nebo tím, že správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil procesní práva žalobce. V každém případě žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci.

Z rozhodnutí, které žalobce napadl žalobou, stejně jako z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je zcela evidentní, že jimi nebylo rozhodováno o právech a povinnostech žalobce, nemohlo být tedy jakkoli zasaženo do jeho právní sféry. Žalobce jako občanské sdružení nemohl být stavebním povolením zkrácen na svých hmotných ani procesních právech a nepřipadá tedy v úvahu jeho aktivní žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.

Podle druhého odstavce téhož ustanovení je oprávněn podat žalobu účastník řízení, z něhož jím napadené rozhodnutí vzešlo, který nemá aktivní žalobní legitimaci podle odst. 1, tzn. nemohl být rozhodnutím dotčen ve své právní sféře, avšak který tvrdí, že postupem správního orgánu v tomto řízení byl zkrácen na svých právech, která jemu přísluší (tedy na právech procesních) takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Podle tohoto odstavce mohou být aktivně legitimovány právě občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti a obce, jimž zákon výslovně přiznává postavení účastníka v některých druzích správního řízení, aby v nich prosazovaly a obhajovaly zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí.

Pro posouzení aktivní legitimace žalobce je nutné především vyřešit otázku účastenství žalobce ve stavebním řízení. Okruh účastníků stavebního řízení je vymezen taxativním výčtem v ust. § 109 stavebního zákona, přičemž zde není výslovně uvedeno, že mezi účastníky je možné řadit i takové osoby, jimž je účastenství ve stavebním řízení přiznáno podle zvláštních právních předpisů (na rozdíl od územního řízení, kde v ust. § 85

odst. 2 písm. d) stavební zákon výslovně na zvláštní právních předpisy odkazuje). Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009–91, www.nssoud.cz, a od tohoto názoru nemá zdejší soud důvod se odchýlovat, absence výslovného odkazu však nemůže nic změnit na skutečnosti, že pokud existuje zvláštní právní norma, která má užší vymezení, ať už věcné nebo osobní, bude muset být podle pravidla *lex specialis derogat generali* aplikována před úpravou obecnou, tzn. že ji buď zcela nahradí nebo ji alespoň dílčím způsobem modifikuje. V tomtéž rozsudku potom Nejvyšší správní soud konstatuje, že „ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny obsahuje zvláštní úpravu účastenství pro zde vymezená správní řízení. Kritériem pro stanovení, zda se jedná o řízení, na které předmětná úprava dopadá, či nikoli, je toliko skutečnost, zda v takovém řízení mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. Podle § 2 odst. 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny se ochrana přírody a krajiny podle tohoto zákona zajišťuje mimo jiné i spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod, pro který by bylo možné z okruhu správních řízení, na něž se vztahuje zvláštní úprava účastenství dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, vyloučit veškerá stavební řízení jako celek. Naopak má za to, že ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje na všechna správní řízení podle stavebního zákona, pokud při nich mohou být dotčeny zákonem chráněné zájmy ochrany přírody a krajiny.“

Také v rozsudku ze dne 4. srpna 2010, č.j. 9 AS 63/2010 – 111, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud potvrdil, že „je nezbytné vycházet z pravidla *lex specialis derogat generali*, kdy ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny představuje ve vztahu k ust. § 109 stavebního zákona zvláštní právní úpravu účastenství ve stavebním řízení. V návaznosti na shora uvedené je potom třeba zkoumat, zda mohou být v takovém řízení dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny a zda jsou v daném případě splněny další požadavky stanovené ust. § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.“

Právo účasti na stavebním řízení podle ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny občanským sdružením svědčí pouze za splnění zde stanovených podmínek. Jak vyplývá z již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009-91, „podmínkou aplikace ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny je především existence takového řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na svůj rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, publikovaný pod č. 825/2006 Sb. NSS, ve kterém konstatoval, že „účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 - 80, www.nssoud.cz). V souladu s § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny lze za zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem považovat péči o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i o vzhled a přístupnost krajiny. Samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zmíněných zájmů mohou být dotčeny, je přitom věcí správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno a jenž musí zjistit okruh účastníků řízení.

Další podmínkou pak je, že účastenství podle § 70 odst. 2 až 3 zákona o ochraně přírody a krajiny může být přiznáno pouze občanskému sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Takové občanské sdružení je oprávněno požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost musí být věcně a místně specifikována, je platná jeden rok ode dne jejího podání, přičemž ji lze podávat opakovaně. Občanským sdružením je dále přiznáno i právo účasti na správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. To ovšem pouze za podmínky, že svou účast písemně oznámí do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo oznámeno zahájení řízení.“

V jiném rozsudku ze dne 18. 8. 2011, č. j. 9 As 40/2011-51 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jednou ze zákonných podmínek pro účastenství občanského sdružení ve správním řízení je podání žádosti podle ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Takový závěr podle Nejvyššího správního soudu plně odpovídá dikci ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. „Ustanovení odstavce 3 uvedeného ustanovení, které zakládá právo občanských sdružení účastnit se správních řízení, zjevně navazuje na předcházející odstavec, a to nejen slovně („občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení...“), ale i významově („...pokud svou účast oznámí písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno“). Případné účastenství občanského sdružení ve správním řízení se odvíjí od jeho oznámení, které je limitováno osmidenní lhůtou, jejíž běh počíná dnem, kdy bylo občanskému sdružení zahájení daného řízení ze strany příslušného správního orgánu oznámeno. Tato oznamovací povinnost správního orgánu není dána en bloc, takový výklad by byl zjevně absurdní, ale je zjevně adresná. Oznamovací povinnost správního orgánu se odvíjí od znalosti toho, vůči komu má být uplatněna, tj. komu má být zahájení řízení oznámeno. Adresátem této oznamovací povinnosti je pouze takové občanské sdružení, které si o příslušné oznámení platně požádalo a avizovalo tím svoji vůli a připravenost hájit zájmy ochrany přírody a krajiny v každém jednotlivém správním řízení, které se jich může dotýkat.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 11. 2011 vydal správní orgán prvního stupně oznámení o zahájení stavebního řízení, které bylo v souladu s ust. § 112 odst. 1 stavebního zákona doručeno účastníkům řízení, kteří byli správnímu orgánu známi, a dotčeným orgánům. Dne 2. 12. 2011 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení žalobce o účastenství v zahájeném správním řízení o vydání stavebního povolení, v němž žalobce uvádí, že „naše občanské sdružení se dozvědělo dne 30. 11. 2011 o tom, že váš správní úřad vede shora uvedené správní řízení...“ V reakci na toto oznámení sdělil správní orgán žalobci, že jeho žádost o účastenství v předmětném správním řízení byla vzhledem k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91 akceptována, žalobci zaslal kopii oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 18. 11. 2011 a stanovil mu lhůtu 10 dnů od doručení sdělení, ve které měl možnost uplatnit své námitky, popř. důkazy. Ze správního spisu je zřejmé, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, s žalobcem jednali jako s účastníkem řízení.

Soud však dospěl k závěru, že v řízení nebyly ze strany žalobce splněny podmínky účastenství v řízení, jelikož v době zahájení řízení neměl žalobce u správního orgánu prvního stupně podanou žádost o poskytování informací podle ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ze správního spisu sice vyplývá, že žalobce podal žádost o poskytování informací podle ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 4. 2010, podle ust. § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je však tato žádost platná pouze jeden rok od jejího podání. V daném případě žalobce svoji žádost z 15. 4. 2010 nezopakoval, nemohl mít proto postavení účastníka předmětného stavebního řízení. Podle ust. § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je třeba oznámit svou účast v řízení písemně do osmi dnů ode dne, kdy bylo občanskému sdružení příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno. Žalobce však v projednávaném případě nepožádal předem o informování o zahájení řízení ze strany správního orgánu, v důsledku čehož mu správní orgán informaci o zahájení příslušného řízení neoznámil, a není tudíž možné určit počátek běhu osmidenní lhůty pro případné oznámení účastenství. Za této situace není rozhodné, že žalobce v oznámení o jeho účasti v řízení uvedl, že se o zahájení řízení dozvěděl dne 30. 11. 2011, protože osmidenní lhůta počíná běžet právě od oznámení zahájení řízení správním orgánem v návaznosti na podanou žádost o poskytování informací podle ust. § 70 odst. 2 zákona.

Soud nepochybně právo žalobce, aby se účastníkem územního řízení stal, bylo však nutné, aby byla dodrženy zákonné podmínky ust. § 70 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91 *„jestliže na straně jedné je zcela legitimním právem tohoto typu občanských sdružení, reprezentujících veřejný zájem, účastnit se takovýchto správních řízení, existuje na straně druhé zájem na právní jistotě ostatních účastníků řízení. Na zásadním respektování obou těchto zájmů je založena citovaná zákonná úprava, která pro účast občanských sdružení stanoví určitá pravidla, a právě v tomto duchu musí být i vykládána. Jen pro úplnost je třeba dodat, že není úkolem soudu hodnotit, zda tato zákonná úprava je perfektní či zda by neměla být doplněna např. o možnost prominutí zmeškání lhůty ze závažných důvodů, zda by tato lhůta neměla být delší apod., neboť tyto otázky svojí povahou spadají do působnosti moci zákonodárné.“*

Skutečnost, že s žalobcem bylo jako s účastníkem řízení jednáno, není v dané věci rozhodné, jelikož jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 – 54, *„skutečnost, zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně, a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal.“*

Jelikož všechny výše uvedené podmínky účastenství občanských sdružení ve správním řízení (tzn. existence řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny; podmínka hlavního poslání občanského sdružení spočívající v ochraně přírody a krajiny; žádost o informování o zahájených řízeních a písemné oznámení účasti do 8 dnů ode dne oznámení zahájení řízení) musí být splněny kumulativně, v dané situaci soud již nepovažuje za podstatné posuzovat, zda byly v řízení splněny i ostatní podmínky pro účastenství žalobce ve stavebním řízení.

Soud konstatuje, že na základě shora uvedeného žalobce, ačkoliv s ním bylo v průběhu správního řízení jako s účastníkem jednáno, nebyl účastníkem stavebního řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí napadnutého žalobou. Z uvedeného důvodu žalobce nemůže splnit podmínky aktivní žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. a soudu nezbyvá, než žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že i kdyby žalobce všechny podmínky účastnictví v řízení podle ust. § 70 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny splňoval, jeho žalobní námitky by byly nedůvodné.

Podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona platí, že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

Z citovaného ustanovení podle názoru soudu zcela jasně vyplývá, že na rozdíl od územního řízení, kde podle ust. § 89 odst. 4 stavebního zákona mohou osoby, které jsou účastníkem řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona (tzn. zejména právě občanská sdružení hájící veřejné zájmy) uplatňovat námitky, pokud je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá, podmínkou uplatňování námitky ve stavebním řízení je přímé dotčení na vlastnickém právu nebo jiných zde uvedených právech. Přitom je zřejmé, že občanské sdružení jako účastník podle ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny přímo dotčen na právech být nemůže, jelikož těmito právy nedisponuje.

Žalobce by mohl být jako účastník řízení nositelem řady významných procesních práv (zejména práv dle správního řádu - právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci a k podkladům rozhodnutí, činit důkazní návrhy, uplatňovat stanovisko k úkonům jiných osob, být přítomen ústnímu jednání...), nikdy by však nebyl oprávněn podávat ve stavebním řízení námitky na ochranu veřejných zájmů. Pokud tedy žalobce v žalobě namítá, že žalovaný se řádným způsobem nevypořádal s jeho odvolací námitkou č. 1 v rámci odvolacího řízení, soud konstatuje, že žalobce nemohl být postupem žalovaného jakkoliv zkrácen na svých procesních právech, jelikož právo uplatňovat ve stavebním řízení námitky mezi jeho procesní práva nepatří. Protože všechny námitky žalobce směřují právě proti „projednání“ námitky č. 1, soud považuje za nadbytečné se těmito žalobními námitkami zabývat a nezbyvá mu než žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem které důvodně vynaložil, proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěch neměl, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu